

Arrest

nr. 334 748 van 22 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoeker), echtgenoten, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 26 november 2024 en verzoeken beiden de volgende dag om internationale bescherming. Op 19 juni 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoekster als verzoeker, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger te zijn. U werd geboren te Telavi in Georgië op 6 januari 1985 en verbleef daar tot uw vertrek uit Georgië in 2010. U verklaarde dat u het land verliet wegens economische problemen. U reisde naar Europa waar u enige tijd heeft gewerkt en in verschillende EU-lidstaten verzoeken om internationale bescherming indiende. U werd steeds geweigerd of wachtte de beslissing niet af.

U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Georgië omwille van uw gezondheidssituatie. Met name vreest u dat u gediscrimineerd en uitgesloten zal worden door de Georgische samenleving omdat u hiv-positief bent en u hepatitis c heeft. Voorts vreest u dat u de medische kosten niet zou kunnen veroorloven gezien u geen familiaal netwerk heeft om op terug te vallen.

Voorts verklaarde u dat uw echtgenoot I. O. een drugsverslaving heeft en u vreest hierdoor bij terugkeer ook problemen te ervaren in Georgië.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: Uw paspoort en verschillende medische attesten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u hiv-positief bent en lijdt aan hepatitis c. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaatgeneraal. Zo werd u bij aanvang van uw onderhoud een glas water aangeboden en werd u gewezen op het feit dat u zelf een extra pauze mocht vragen indien u daar nood aan zou hebben (CGVS p. 2). Er werd ook expliciet gepeild naar hoe u zich voelde, waarop u antwoordde dat u zich niet zo goed voelde gezien uw gezondheidsproblemen (CGVS p. 3). U verklaarde daarentegen wel in staat te zijn om het persoonlijk onderhoud af te leggen (CGVS p. 3). U werd bovendien erop gewezen dat u mocht aangeven indien u tijdens uw persoonlijk onderhoud enige problemen zou ondervinden u dat ook mocht aangeven (CGVS p. 3). In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op geen enkel moment bleek dat uw toestand u verhinderde om uw verhaal op een adequate wijze te kunnen vertellen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers uw problemen zijn ongegrond.

Vooreerst merkt het CGVS op dat zowel u als uw echtgenoot in verschillende andere Europese lidstaten een verzoek om internationale bescherming indiende en daar de procedure niet afwachtte of werd geweigerd (CGVS p. 5-6; Verklaring DVZ M. Nr. 32; Verklaring DVZ O. Nr. 32). Ondanks dat u verklaarde uw medische problemen niet te hebben aangehaald bij uw voorgaande aanvragen, beschadigen deze veelvuldige aanvragen in verschillende Europese lidstaten wel de ernst van uw vervolgingsvrees in belangrijke mate.

U haalt aan te vrezen gediscrimineerd te worden omwille van uw gezondheidstoestand. Hierbij dient er te worden opgemerkt dat hoewel personen met hiv in zekere mate discriminatie kunnen ervaren, dit niet structureel noch voldoende ernstig is om te stellen dat dit de lat van vervolging zou behalen. U legt geen informatie neer die hierop wijst noch blijkt dit uit uw verklaringen. U haalde algemeen en vaagweg aan dat mensen met HIV verstoten en vermeden worden (CGVS p.6-7). Bovendien blijkt uit algemene landeninformatie –die is toegevoegd aan uw administratief dossier- dat Georgië ook inzet om voldoende medische hulpmiddelen te bieden aan personen met hiv en er wordt ingezet om discriminatie tegenover hiv-besmette personen te verminderen. Bovendien verklaarde u ook dat louter de tante van uw echtgenoot die in Frankrijk verblijft zou weten dat u hiv-positief bent. Zij bood u daarenboven ook hulp aan hetgeen uw veralgemening reeds relateert (CGVS p. 9). Er werd u bijgevolg gevraagd waarom u denkt dat iemand te weten zou komen over uw hiv-besmetting waarop u verklaarde dat u toch behandeling zou moeten krijgen en mensen het zo te weten zouden komen (CGVS p. 9). Toen u werd gewezen op het feit dat medische hulpverleners beroepsgeheim hebben verklaarde u dat dat wel zo is, maar in de praktijk men zich er niet aan houdt (CGVS p. 9). Dit zijn echter volstrekt hypothetische en blote beweringen.

Betreffende het louter hebben van medische problemen dient u zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Betreffende de drugsverslaving die uw echtgenoot zou hebben stelt het CGVS verder dat dit een persoonlijk probleem is waarbij uw echtgenoot niets in de weg staat om hulp hiervoor te zoeken (CGVS p. 9-10). Enige

negatieve houding door de maatschappij ten opzichte van personen met een verslavingsprobleem is ook niet voldoende ernstig om de grens van vervolging te behalen.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek weet bovenstaande appreciatie niet te wijzigen: Het paspoort van uzelf en uw echtgenoot toont jullie identiteit aan, maar deze worden niet door het CGVS in vraag gesteld. De medische attesten van uzelf tonen aan dat u hiv-positief bent en lijdt aan hepatitis c waarvoor u behandeling krijgt. Zoals hierboven uiteengezet weet dit niet aan te tonen dat u een gegronde vrees voor vervolging zou hebben in Georgië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger te zijn. U werd geboren te Tbilisi op 19 oktober 1989 en verbleef in Kakheti tot uw vertrek uit Georgië in 2008 toen u naar Europa reisde waar u enige tijd verbleef en in verschillende EU-lidstaten verzoeken om internationale bescherming indiende. U werd steeds geweigerd of wachtte de beslissing niet af. U werd uiteindelijk teruggestuurd naar Georgië in 2017 of 2018. U verbleef vier maanden in Kakheti en verliet daarna opnieuw Georgië naar de Europese Unie.

U verklaarde dat u in Georgië niets meer heeft gezien uw moeder alle eigendommen heeft verkocht toen ze naar Italië vertrok. U verklaarde geen problemen te hebben gehad in Georgië, maar er geen toekomstperspectief voor u was in uw land van herkomst. Voorts haalde u aan dat uw vrouw medische problemen heeft die u belet om terug te keren naar Georgië.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: Uw paspoort en verschillende medische attesten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u verklaarde medische problemen te hebben. Aangezien u tweemaal afwezig was op uw persoonlijk onderhoud en u naliet om enige schriftelijke verklaringen op te sturen zoals vermeld staat in uw oproepingsbrief stelt het CGVS dat er geen specifieke steunmaatregelen konden worden voorzien voor uw problematiek gezien u tot tweemaal toe niet aanwezig was voor uw persoonlijk onderhoud en uw toestand u geenszins weerhoudt om schriftelijke verklaringen aan het CGVS over te brengen. U werd namelijk uitgenodigd op 9 mei 2025 samen met uw echtgenote, maar u was niet aanwezig gezien uw centrum u niet voldoende hierover had ingelicht. U werd hierna een tweede keer opgeroepen op 23 mei 2025, maar u was opnieuw niet aanwezig en stuurde hieromtrent een ziekteattest na waarin vermeld staat dat u sinds 21/05 ziek zou zijn geweest.

In toepassing van artikel 57/5ter, § 3 Vreemdelingenwet belet het gegeven dat géén persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de gegeven omstandigheden bovendien geenszins om een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, tenminste voor zover u minstens eenmaal de kans hebt gekregen om de inhoud van uw verzoek om internationale bescherming toe te lichten, wat hier duidelijk het geval was.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u zich grotendeels baseert op dezelfde vervolgingsfeiten als uw echtgenote (Vragenlijst DVZ Nr. 3.4, 3.5, CGVS M. p. 9-10). Voor uw echtgenote werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen waarbij ook uw persoonlijke motieven in acht werden genomen. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenote luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*. Uit een lezing van het verzoekschrift kan met enige welwillendheid worden afgeleid dat verzoekers tevens de schending van de motiveringsplicht en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aanvoeren.

Verzoekers betogen dat zij doorheen hun verklaringen een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk hebben gemaakt. Verder stellen verzoekers dat verzoekster medische problemen heeft, zijnde HIV en hepatitis en dat zij in Georgië niet terecht kan voor hulp. Te dezen citeren zij uit algemene informatie inzake het gezondheidszorgsysteem in Georgië.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Daar waar verzoekers de schending opwerpen van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording *“beginsel van behoorlijk bestuur”* het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekers maken niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich met de loutere bewoording *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* beroepen zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door deze algemene verwijzing geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Verzoekers werken niet uit welke van de bepalingen in artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geven zij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Wat betreft het feit dat er geen persoonlijk onderhoud plaatsvond bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verzoeker, stipt de Raad aan dat artikel 57/5ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. Krachtens artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet belet het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen inzake een verzoek om internationale bescherming.

Verder blijkt uit artikel 57/6/5, § 2, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 57/6/5, § 1, 2°, van diezelfde wet dat de commissaris-generaal tot een weigering van een verzoek om internationale bescherming kan komen indien een verzoeker om internationale bescherming geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft en het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een dergelijke beslissing te komen.

Verzoeker werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 9 mei 2025 samen met zijn echtgenote, maar was niet aanwezig gezien zijn centrum hem niet voldoende hierover had ingelicht. Vervolgens werd hij een tweede keer opgeroepen voor een onderhoud op 23 mei 2025, maar was hij opnieuw niet aanwezig. Hij stuurde hieromtrent een ziekteattest na waarin vermeld staat dat hij sinds 21 mei 2025 ziek zou zijn geweest. In de hem verstuurde oproeping blijkt echter dat hem ook gevraagd werd om schriftelijke verklaringen op te sturen. Zijn dossier bevat geen elementen waaruit blijkt dat hij binnen de maand na de verzending van dit verzoek dergelijke inlichtingen overmaakte of dat hij daartoe niet in de mogelijkheid zou geweest zijn.

Gelet op het voorgaande, en het gegeven dat – mede gelet op wat volgt – wel degelijk voldoende elementen voorhanden zijn in het administratief dossier om tot een inhoudelijke genomen boordeling van het verzoek te komen, werd de bestreden beslissing terdege met toepassing van artikel 57/6/5, § 2, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 57/6/5, § 1, 2°, van diezelfde wet genomen.

2.3.7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijken geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten

waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, wordt in dit verband terecht het volgende gesteld:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u hiv-positief bent en lijdt aan hepatitis c. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaatgeneraal. Zo werd u bij aanvang van uw onderhoud een glas water aangeboden en werd u gewezen op het feit dat u zelf een extra pauze mocht vragen indien u daar nood aan zou hebben (CGVS p. 2). Er werd ook expliciet gepeild naar hoe u zich voelde, waarop u antwoordde dat u zich niet zo goed voelde gezien uw gezondheidsproblemen (CGVS p. 3). U verklaarde daarentegen wel in staat te zijn om het persoonlijk onderhoud af te leggen (CGVS p. 3). U werd bovendien erop gewezen dat u mocht aangeven indien u tijdens uw persoonlijk onderhoud enige problemen zou ondervinden u dat ook mocht aangeven (CGVS p. 3). In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op geen enkel moment bleek dat uw toestand u verhinderde om uw verhaal op een adequate wijze te kunnen vertellen.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft verzoeker, merkt de Raad – in navolging van de verwerende partij – op dat uit het administratief dossier blijkt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken in algemene termen verklaarde dat hij medische problemen heeft (administratief dossier, “*verklaring DVZ*” verzoeker, vraag 37). Gelet op het feit dat hij geen gehoor gaf aan de twee oproepingen voor een persoonlijk onderhoud en evenmin enige schriftelijke verklaringen opstuurde zoals hem gevraagd werd in zijn oproepingsbrief en ondanks er uit het ziekteattest dat hij neerlegde naar aanleiding van het tweede attest niet blijkt dat zijn toestand hem weerhoudt om schriftelijke verklaringen over te maken, haalt verzoeker geen bijkomende elementen aan waaruit kan blijken dat er in zijn hoofdte bijzondere procedurele noden bestaan en dat hem steunmaatregelen dienen te worden toegekend. Het feit dat er ook op heden geen dergelijke elementen voorliggen, bevestigt deze beoordeling.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd. Zij verwijzen in deze naar de gezondheidstoestand van verzoekster, haar vrees dat zij er zich de medische kosten voor haar behandeling niet zou kunnen veroorloven en het feit dat zij hierdoor gediscrimineerd en uitgesloten zal worden, alsook naar de drugsverslaving van verzoeker en naar het gebrek aan toekomstperspectieven in Georgië.

Blijkens de bestreden beslissingen zijn verzoekers er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, lopen of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus, hebben. Vooreerst (i) wordt verzoekers' nood aan internationale bescherming reeds gerelativeerd door het feit dat zij reeds in verschillende andere lidstaten van de Europese Unie verzoeken om internationale bescherming indienden, en daar telkens een negatieve beslissing kregen of de uitkomst van de procedure niet afwachten en dit ondanks dat verzoekster aldaar haar medische toestand niet zou hebben aangehaald. Verder (ii) maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij dermate gediscrimineerd zou worden omwille van haar gezondheidstoestand dat er sprake zou zijn van vervolging. Tevens (iii) kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid uit de medische problemen van verzoekster op zich. Ook (iv) de drugsverslaving van verzoeker is niet van aard te doen besluiten dat verzoekers een nood aan internationale bescherming hebben. Tot slot (v) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op afdoende gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekers in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het verwijzen naar algemene informatie blijven verzoekers daartoe echter in gebreke.

2.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers de terechte, pertinente, overwegingen van de bestreden beslissingen, waarin wordt gesteld dat verzoekers' nood aan internationale bescherming reeds gerelativeerd wordt door het feit dat zij reeds in verschillende andere lidstaten van de Europese Unie verzoeken om internationale bescherming indienden, en daar telkens een negatieve beslissing kregen of de uitkomst van de procedure niet afwachtten en dit ondanks dat verzoekster aldaar haar medische toestand niet zou hebben aangehaald, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij dermate gediscrimineerd zou worden omwille van haar gezondheidstoestand dat er sprake zou zijn van vervolging en dat de drugsverslaving van verzoeker niet van aard is te doen besluiten dat verzoekers een nood aan internationale bescherming hebben, en die weergegeven worden onder (i), (ii) en (iv) onder punt 2.3.8.1. van het onderhavig arrest, volledig ongemoeid laten, zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8.4. Wat betreft de medische problemen van verzoekster *an sich* - zij lijdt aan HIV en hepatitis - merkt de Raad op dat dit in principe niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, ressorteert, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de door haar aangehaalde medische problemen in haar hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin toont zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Georgische autoriteiten verzoekster op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding bij terugkeer zullen ontzeggen, laat staan dat dit haar geweigerd werd omwille van één van de vervolgingsgronden van het Verdrag van Genève. Te dezen benadrukt de Raad dat uit de algemene informatie in het administratief dossier blijkt dat de Georgische autoriteiten zich inzetten om voldoende medische hulpmiddelen te bieden aan personen met HIV. Ook uit haar verklaringen blijkt dat de behandeling voor haar medische problemen beschikbaar is in Georgië (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7). Waar verzoekers in het verzoekschrift citeren uit een ongedateerd en niet nader genoemd document inzake de gezondheidszorg in Georgië, merkt de Raad op dat verzoekers dit document bovendien niet bijbrengen middels hun verzoekschrift. Zij voegen noch het document op zich, noch een weblink naar het verslag toe aan hun verzoekschrift. Het is voor de Raad dan ook onmogelijk de inhoud van dit verslag en de citaten hieruit in het verzoekschrift na te gaan, waardoor de Raad hier geen rekening mee kan houden. Hoe dan ook valt uit de geciteerde informatie niet uit te maken dat verzoekster in Georgië geen behandeling zou kunnen krijgen. Verder, wat betreft verzoeksters verklaring dat zij vreest dat zij de kosten voor haar medische behandeling niet zou kunnen dragen omdat zij in Georgië niet beschikt over een familiaal netwerk om op terug te vallen, merkt de Raad op dat verzoekster getrouwd is met verzoeker en hoe dan ook niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij haar behandeling in Georgië niet zou kunnen betalen of hiervoor niet zou kunnen rekenen op hulp van de autoriteiten of organisaties. Tot slot merkt de Raad nog op dat verzoeksters verklaringen, dat er in Georgië beperkingen worden opgelegd voor mensen die behandeld worden voor HIV en hepatitis, louter blote beweringen betreffen (*ibid.*, p. 10).

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekster zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals ook in de bestreden beslissingen terecht wordt aangehaald.

2.3.8.5. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat, in zoverre verzoekers zouden verwijzen naar het gebrek aan toekomstperspectieven in Georgië en economische problemen, dergelijke problemen slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij in een dergelijke uitzonderlijke situatie zouden terechtkomen.

2.3.8.6. Verzoekers voeren tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en

afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

2.3.8.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

2.3.9.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voor hun vertrek in Georgië zouden hebben gekend.

2.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.9.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS